

«Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ».

Καὶ εἶπεν ὁ γυμνασιάρχης κ. Ἀντωνιάδης μετὰ τὴν παράστασιν τῆς *Εὐφροσύνης* τοῦ κ. Βερναρδάκη : «θὰ γράψω *Φροσύνην*».

Καὶ ἔγραψε τὴν *Κυρά Φροσύνην*.

Καὶ εἶπεν ὁ Ὀρφεὺς μετὰ τὴν παράστασιν τῆς *Εὐφροσύνης* τοῦ κ. Βερναρδάκη ἐν τῷ *Ἀπόλλωνι* : «θὰ παραστήσω κ' ἐγὼ *Φροσύνην*».

Καὶ παρέστησε τὴν *Κυρά Φροσύνην*.

Τὸ κοινὸν ἐσπευσε μετὰ δεδικοιολογημένης περιεργείας νὰ ἴδῃ τὴν παράστασιν τοῦ νέου ἔργου καὶ ἐσπευσε μάλιστα μετ' ἀφθονίας, ἕνα καταστρέψῃ τὰς συκοφαντίας, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὰ νέα ἔργα.

Ἐκεῖ εἰς τὴν ἀμφιθεατρικὴν πλατεῖαν τοῦ «Ὀρφέως» συνηντήθησαν τὰ πλέον μαῦρα μάτια μετὰ τῶν πλέον γαλανῶν, τὰ πλέον ξανθὰ μαλλιά, μετὰ τῶν πλέον μαύρων, τὰ πλέον γλυκὰ πρόσωπα μετὰ τῶν πλέον πικρῶν.

Ἦτο μία συναναστροφή ποιητικωτάτη, πλήρης ἀντιθέσεων καὶ παραδόξων παρομοιώσεων.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὰς ὥρας! ἐκεῖνας κεφαλὰς τὰς στεφομένους ὑπὸ τῶν μάλλον υπερφάνων πτερῶν!

Δύο ὅμως Συριανὰ ἀγαλματάκια τοῦ Πραξιτέλους (μολονότι ὁ Πραξιτέλης δὲν ἐπάτησεν εἰς τὴν Σύρον), δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ τὰ ἀναφέρωμεν ἐξαιρετικῶς. Ἦσαν τελειότατα, ἐκ τοῦ λευκοτέρου τῆς Πεντέλης μαρμάρου. Ἀλλ' ὁ σάκις ἐπήγαίνα νὰ κάμω τὴν παρομοίωσιν αὐτὴν, χίρι! μία λεπτοτάτη ἀναπνοὴ τρυφερωτέρα τῆς φαληρικῆς αὔρας ἀνεκίνει ἐκ τῶν ἔνδον τὰ σιγηθὰκι των, καὶ ἔβλεπε τότε ἀναπαλλομένην ὁλόκληρον ζωὴν ἐλπίδων ἐντός των!

Ἡ αὐλαία ἤρθη. Ἡ *Κυρά Φροσύνη* εἶναι εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τῶν δύο τέκνων της, ἐνῶ τὰ βλέμματά μου εἶναι εἰς

τὴν πλατεῖαν περιθάλλοντα πανταχόθεν τὰ λευκὰ ἐκεῖνα φαντασματάκια, τὰ ὅποια ὡς ὄνειρον μοῦ ἤλθον ἐνθυμίζον με τὰ ἔκασιν ἔτη μου, ἅτινα πρὸ δέκα ἐτῶν ἐτάφησαν.

Τί φοβερὰ ἀνάμνησις! Νὰ γνωρίζῃς, ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα πλέον νὰ ἀποκαλῇσαι εἰκοσαετής!

«ὦ! εἶναι τρομερόν!»

Αἱ ἀνάμνησις μου ἤρχοντο ζωηρόταται καὶ ἔβλεπον ὡς ἐν τῷ πανοράματι τῆς ὁδοῦ ὅλας τὰς τρέλλας τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας. Ἐνῶ δὲ εἶχα τὸν νοῦν μου εἰς τὴν ἰδέαν διατὶ νὰ μὴ εἶμαι νέος καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς πραξιτελείους ὤμους τῶν ἀγαλματακίων μου, αἶφνης τὸ ἐν στρέφεται κρυφά, οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ παίρνουν ἀπάνω των, διότι τοὺς ἐπῆσαν κατασκοπεύοντας, καὶ συμπλοκὴ γίνεται αἱματηρὰ μετὰ τῶν τεσσάρων ὀφθαλμῶν σπινθηροβολούντων, ἧς ἀποτέλεσμα ἦν ἡ ἥττα καὶ ἡ ὑποχώρησις τῶν δύο, αἵτινες μὴ ἀντέχοντες εἰς τὴν ἐξακοντιζομένην λάμψιν τῶν ἄλλων δύο, ἐκλείσθησαν ὅσῳ νὰ ἤθελαν νὰ σφαλίσουν μέσσω των τὸ ἐξάσιον ἐκεῖνο φωτοβόλημα. Ἡ συμπλοκὴ αὕτη ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐξῆς ποιηματίου :

Κρυφὰ κρυφὰ σ' ἐκύτταζα ὅταν νύχαια νὰ κλέψω
μὲ λάμψιν ἐπὶ τὰ ῥάτια σου ποῦ ἔφεγγε μπροστά μου,
μὰ ἔφαγα ῥε τὰ ῥάτια σου ὡς μελεχθῆκαν τὰ δικά μου
ὅταν εἶνα δύχι ὁλόρωτο, ποῦ πῆγα νὰ ζηλέψω
χωρὶς νὰ ξέρω πῶς ἐκεῖ θὰ ἔμπλεκε τὸ φῶς μου,
κι' ἐντὶ τὸν κόσμον τῶρα Σὲ, βλέπω παντοῦ ἐμπρὸς μου.

«ὦ τὴν εὐχαριστῶ τὴν ποιητικὴν ἐκείνην συμπλοκὴν τῶν ματιῶν! Εἶχα νὰ γράψω στίχους κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα ἔτη! ἀλλὰ πόσον ἀκριβὰ ἐπλήρωσα τὴν ἐμπνευσιν! Ἀλλοτε ἐπεζήτουν τὰ παραδοξότερα εἶδη τῶν ἐμπνεύσεων, ἀλλὰ τώρα, ὅτε τὸ δύο ἀπανθρώπως διέγραψεν ὁ χρόνος ἐκ τῆς ἡλικίας μου, τὰ κληροδοτῶ εἰς τὴν ἐρωτότροπον Ἀράχνην».

δεσποίνης, ἐφέρετο πρὸς πάντας φιλόφρων, ἡμειδία καὶ τὸ μειδιάμα της προέδιδεν αὐταρέσκειαν καὶ ἐγωϊσμόν. Αἱ κυρίαι διήρχοντο μετὰ τινος σεβασμοῦ πρὸ αὐτῆς καὶ οἱ κύριοι ἀμειλῶμενοι τίς νὰ τῇ ἐπιδαψιλεύσῃ πλειοτέρας φιλοφρονήσεις ἵσταντο κεκλιμένοι ἐνώπιόν της κρατοῦντες ὑπὸ μάλης τὸν συνεπτυγμένον πῖλόν των. Ἡ Κόμηςσα ἐλάλει διὰ τῶν χειλέων, διὰ τῶν βλεμμάτων, δι' ὅλης τῆς μορφῆς της. Εἰξευρε νὰ λαλῇ περὶ πάντων ἀνακινουῶσα νωχελῶς τὸ ριπίδιόν της, τὸ ὅποιον ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀσφύος της διὰ χρυσῆς ἀλύσεως. Ἀπέτεινε πρὸς πάντας καὶ ἰδίως τοὺς μάλλον σφοδροὺς τὸν λόγον καὶ προσεπάθει νὰ διακρίνῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐκάστου τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπροξένει ἡ καλλονὴ της.

Τὸ ἄλλο ἥμισυ τῶν κεκλημένων, περιποιεῖτο ὁ νεαρὸς Κόμης, ὁ εὖτυχς κληρονόμος τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ θεοῦ του. Ὁ Ἀμεδαῖος εἶχε μορφήν ἱλαρὰν, ἡμειδία ἐπίσης, ἀλλ' οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί του περιστρέφοντο ἐνίοτε μετὰ ταχύτητος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὁμίλου εἰς τὸν ἕτερον, ὡς ἂν ἐξήτει δι' ἐνὸς βλέμματος νὰ περισκοπήσῃ τοὺς πάντας καὶ νὰ ἐναγνώσῃ εἰς τὰς διαφόρους φυσιογνωμίας τοὺς διαλογισμούς ἐνὸς ἐκάστου, ἐνίοτε δὲ πάλιν ἔμενον ἀπλανεῖς καὶ ἐνῶ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἠτένιζον πρὸς τὸν μετ' αὐτοῦ λαλοῦντα, οἱ ἀνοικτοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ δὲν ἔβλεπον τίποτε, διότι ὁ Ἀμεδαῖος ἐσκέπτετο. Ἐβίδε μηχανικῶς ἐνίοτε ἀπαντήσεις,

ἀποσπώμενος ἀπὸ τὰς ἀδιακόπους σκέψεις του. Ἐβλεπε τοὺς πάντας ὑπόθρα ὡς ἔλεγεν ὁ Ὀμηρὸς περὶ τοῦ Διὸς, ὑποπτευόμενος τοὺς πάντας ὡσεὶ ἐφοβεῖτο μὴ τὸν ὑποπτευθῶσιν ἐπίσης.

Καὶ ὅμως ἤθελε νὰ φαίνεται ὅπως προσηλωμένος εἰς τοὺς προσαγορευόντας αὐτὸν, προσεφέρετο πρὸς τὰς κυρίας ὅσον ἡδύνατο φιλοφρονέστατα καὶ προσεπάθει νὰ κολακεύσῃ ἐκάστης τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὰς ἀδυναμίας τοσοῦτον ἐπιτηδείως, ὥστε ἡ φιλοφρόνησις νὰ μὴ φαίνεται προσχεδιασμένη, ἀλλ' ἀπόρροια τῆς πρώτης ἐντυπώσεως. Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἡθοποιοὶ μάλιστα, οὐδέποτε πιστεύουσιν ὅτι τοὺς κολακεύουσι, προσποιεῖται μόνον ὅτι δὲν ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐνδομύχως ἀποταμιεύουσιν ὡς ἀποθεματικὸν κεφάλαιον καὶ τὸν μάλλον ἀπότομον ἐπαῖνον, ὅσον ἀσχημοὶ καὶ ἀνεῖναι οἱ πρῶτοι, ὅσον ἀδέξιοι οἱ δεῦτεροι.

Οἱ ἄνθρωποι θέλοντες νὰ φαίνωνται ἐνδιαφερόμενοι περὶ τινος, ἰδίως νεοπλούτου, φροντίζουν νὰ τῷ ὑποβάλλωσιν ἕκαστος τὰς σκέψεις του. Ὁ μὲν ἔλεγεν εἰς αὐτόν νὰ κτίσῃ εἰς τὸ παρὰ τὸ Σαῖν-Μὼρ κτήμα του ὠραῖον μέγαρον, ὁ δὲ ν' ἀγοράσῃ νέας ἀμάξας, διότι ἐκεῖναι τοῦ θεοῦ του εἶχον πωληθῇ καὶ ἵππους. Ὁ Ἀμεδαῖος ἐδίδεν εἰς πάντας καταφατικὰς ἀπαντήσεις μᾶλλον ὅτι ἐνίοτε δὲν εἶχεν ἀκούσει ἐντελῶς ὅτι ἕκαστος ἔλεγεν.

Ὁ νέος Κόμης ἦτο ἡλικίας τριῶντα δύο ἐτῶν. Δὲν διε-

Ὁ Ἄλῃς φωνάζει ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Οἱ περὶ αὐτὸν τρέχουν μετὰ κρότου, ἀλλ' ἐγὼ βυθισμένος πλέον εἰς ἀλλοκότους σκέψεις δὲν ἀκούω, ἀλλ' οὔτε βλέπω. Αἴφνης ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Ἄλῃς: «*Ἄμ ἐγὼ τί σοῦκαμα ὁ καυμένος!*» Δὲν γνωρίζω τότε ποῖα μυστηριώδης δύναμις μὲ παρακινεῖ καὶ ἐπαναλαμβάνω φρίσσω: «*Ἄμ ἐγὼ τί σοῦκαμα ὁ καυμένος!*»

κ' ἦλθες κοντά μου κ' ἔκαττες;
νὰ κάρῃς τὴν καρδιά μου;

Λέγετε τώρα τὰς κρίσεις σας οἱ θεαταί.

— Μὰ τί νὰ ποῦμε; Μπερδεύεται τόσο μὲ τὴν Φροσύνην τοῦ Ἀπόλλωνος, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἀπέναντι τὰ δύο θεάματα γιὰ νὰ χωρίσωμεν τὰ μπερδευμένα.

Ἐνῶ τὸ πρόγραμμα ἔλεγεν ὅτι τὸ δράμα εἶναι διηρημένον εἰς πέντε πράξεις, εἶδομεν μόνον τέσσαρας.

Ἡ πρώτη εἶχε μπερδευθῇ μὲ τὴν δευτέραν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμεν.

Παραλειφθεὶς διάλογος.

Ἡ πράτρα παρουσιάζει εἰς τὴν Ζεῖνὲ τὸ δαχτυλίδι τοῦ Μουχτάρ, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶχε χαρίσει εἰς αὐτὸν ὡς ἀρραβῶνα, οὗτος δὲ τὸ εἶχε χαρίσει εἰς τὴν Φροσύνην.

Ἡ Ζεῖνὲ τὸ λαμβάνει, τὸ παρατηρεῖ τόσῃ ὥρᾳ, τὸ φέρει, τὸ βγάζει, τὸ ξαναφορεῖ καὶ ἐπὶ τέλους ἀναφωνεῖ ὅτι *εἶνε ἰδικόν της*.

Πράτρα. Τόση ὥρα ἔκαμες νὰ γνωρίσης τὸ ἰδικόν σου πράγμα; Τί κακὸ μὲ σένα! Ἡ Χανιφὲ τὸ γνώρισε ἀμέσως.

Ἡ Ζεῖνὲ ὅταν ἔλεγε τὸ *Σακίρμπε* καὶ τὸ *Σιῶπα* μᾶς

ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τὸ στόμα της γεμάτο λουκούμια. Δουκουμώσσα Ζεῖνὲ, μὲ τὴ Χανιφὲ τῶβαλες. Αἱ;

Ἀληπασσαδίκη εὐφυΐα.

— Ἐλα Φροσύνη μαζί μου, τί θὰ πάθης;

Μεταξὺ δύο κριτικῶν:

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Μουχτάρ ἐπὶ τέλους;

— Πρέπει νὰ ξέχασε πῶς ἔχει μέρος.

Παράδοξοι ἀντιθέσεις:

Ὁ Τσίντος ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸ θαύμασιον *Ἄχ μωρὲ καυμένα νειάτα*, ἦτο Ἄλῃς σωστός.

Ὁ Ἄλῃς ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν Ὀρφέα τὸ ἐξαίσιον: *μὰ ἐγὼ Φροσύνη μου τί σοῦκαμα*, ἦτο Πετρίδης σωστός.

— Τί ὠραία ἡ λίμνη!

— Πολλὴ ὠραία! Ὁ κ. Ἀντωνιάδης τὴν Φροσύνην τὴν ἐπνίξε περίφημα.

Σφίγξ.

ΦΑΛΗΡΟΝ.

Οἱ γάμοι τῆς Ἑλίτσας

ἐχρησίμευσαν ὡς ὠραία παρένθεσις εἰς τὸ μονότονον καταντῆσαν κείμενον τῶν ἄχρι τοῦδε παρασταθέντων μελοδραματίων. Ἡ μονοτονία, ἡ ἐπανάληψις, ἡ συνήθεια περιποιεῖ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μουσικὴν τοῦ Λεβλὴ ἢ τοῦ Ὀφελπαχ ἀγαθότητα *Φαβορίτας* ἢ *Τροβατόρε*. Ἡ μουσικὴ τοῦ

κρίνετο διὰ τὸ ἀνάστημά του. Εἶχεν ὀφθαλμοὺς μέλανας ζωηροὺς, κόμην μέλαιναν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ δὲν διεκρίνετο διὰ τὴν λευκότητά του, καθ' ὅσον ὁ θερμὸς ἥλιος τῶν Ἰνδιῶν εἶχεν ἀλλοιώσει τὸ χρῶμά του. Ὁ Ἀμεδαῖος ἔμεινε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαικτείου, ἐξήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν ἐπανήρχετο ἐκεῖ. Ἦτο ἀληθὲς δεικνύον.

Ὁ Λασκενὲς ἐντούτοις εἶχεν ἀρχίσει ἐκεῖ. Πέριξ εὐρείας τραπέζης ἐκάθηντο γέροντες καὶ νέοι, ὅσοι εἴτε βαρυνόμενοι νὰ περιποιῶνται τὰς κυρίας, εἴτε ἀπληγισμένοι ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἤθελον εὐδοκίμησαι καὶ ριψάσπιδες ἐζήτουν νὰ ἔδωσι μήπως ἐπαληθεύσῃ τοῦλάχιστον δι' αὐτοὺς ἡ παροιμία. Κατὰ σιωπηρὰν σύμβασιν τὰ κατατιθέμενα ποσὰ ἦσαν μικρά. Γηραιὸς τις συμβολαιογράφος, χλωλὸς τὸν ἕτερον πόδα, ἔχων τὰ δικανικὰ του ὑπὸ μάλης ἀκόμην καὶ τὰ διοπτρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, σοβαρὸς καὶ μισανθρώπου μᾶλλον ὄψιν δεικνύων, ἐκάθηντο εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔκαμνε χαρτιά. Ἐκατέρωθεν εἶχεν ὡς ἐπόπτας τὸν ἀνεψιόν του Αὐγουστον καὶ ἕτερόν τινα μεσήλικα, ἀνήκοντα εἰς τὴν λεγομένην ὕψην λὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἡ ἐποπτεία καὶ διαρκὴς παρουσία ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὸν συμβολαιογράφον κ. Δουμενίλ ἦτο ἀναγκασιτάτη, καθ' ὅσον συνείθιζε νὰ κλέπτῃ πάντοτε εἰς τὰ χαρτιά, καθὼς ἔλεγον τοῦλάχιστον πολλοὶ ἰσχυριζόμενοι ὅτι

καὶ ἤδη ὑπὸ τοιαύτην ἐποπτείαν ἀκόμην ὑπέβλεπε κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν του τοὺς περὶ αὐτὸν, προσέχων νὰ εὕρῃ αὐτοὺς ἀπροσέκτους, ὅπως τοὺς ἐξαπατήσῃ. Δὲν τὸ ἐθεώρει ἐγκλημα. Ἀντικρὺ ἐκάθηντο ἄλλοι περιμένοντες τὴν σειρὰν τῶν, ἐνῶ ὁ κ. Μαρινιάν, ὁ τοκιστὴς τῆς Σαίν-Μανδαὶ ἐξηπλωμένος ἡγεμονικῶς ἐπὶ τινος ἔδρας ἐφαίνετο ἐντελὴς ἀπαθὲς θεατῆς. Ἰσως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπελθίγιζε πόσα εἶχε νὰ λάβῃ ἀπὸ τόκους καὶ πόσα ἀπὸ κεφάλικια.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.